

Cum trăim până la înviere?

În secolul XIX în Țara Galilor trăia unul din predicatorii cei mai uimitori pe care i-a avut Anglia, pe nume Christmas Evans. Mulțimile veneau de pretutindeni să-l asculte, și era admirat pentru talentul său oratoric și pentru curajul profetic pe care îl aducea în mesaj. Dar colectele din care trăia erau foarte mici, și Evans era incredibil de sărac, uneori chiar la starea în care nu avea ce să mănânce.

După una din predicile sale mișcătoare, o femeie din audiență, foarte înstărită și din societatea înaltă, a venit la el și i-a spus: „Am înțeles, reverend, că în ultimele trei luni nu ți s-a plătit salariul. Dar nu-ți fie teamă, la învierea morților vei primi salariul întreg. Azi ai predicat bine...”

Evans s-a uitat la ea scrutător și i-a spus: „Madam, știu că voi primi salariul la înviere, și n-am nici o îndoială în privința aceasta. Dar ce fac cu calul meu, fiindcă biata mârțoagă trebuie să mănânce și ea ceva? Și la drept vorbind, pentru calul meu nici măcar nu e vorba de înviere că să tragă nădejde că va căpăta atunci ovăz...”

După aceste cuvinte spuse cu un zâmbet, Evans a mai continuat: „Doamnă, mă întreb, oare ce răsplată vor avea unii ca dumneata la înviere, unii care și-au pus toată nădejdea în bogățiile acestui veac, și nu le pasă de alții? Aceștia ar trebui să plângă din cauza nenorocirilor care au să vină peste ei, cum spune apostolul în Sfânta Scriptură.”

În finalul acestei întâmplări, și Evans a primit salariul (înainte de înviere), și calul a avut ovăz.

Am vorbit cu El acum o oră

Un grup de profesori de la o universitate discutau într-o pauză de prânz despre învierea Domnului Isus. Era în preajma sărbătorilor de Paște, și subiectul s-a aprins foarte ușor. Unii erau acolo ateii, și au spus de la început că pentru ei învierea este doar o fabulă din antichitate, ceva rămas din mitologie. Un altul a continuat însă cu o întrebare: „Dar ce ne facem dacă totuși există înviere, și după ce murim, avem surpriza să ne întâlnim cu Dumnezeu?” Au sărit imediat ceilalți cu argumentele lor în legătură cu imposibilitatea învierii, și aveau gata ideile de atac împotriva învierii Domnului Isus și împotriva învierii de apoi. Iar alții au răs doar spunând: „Fleacuri. Aici e totul. Să am un salariu bun, o masă bogată, și sunt mulțumit. După ce mor, nu mă interesează...”

Între ei era un profesor tăcut, care îi asculta zâmbind. Ceilalți știau că e credincios, și multe din cele spuse erau tocmai ca să-l irite, să-l agite. Până la urmă s-au întors spre el și l-au întrebat ce părere are? Le-a răspuns calm: „Și eu sunt tot atât de sigur ca și voi, dar cu o singură diferență. Eu sunt sigur că Isus Hristos a înviat din morți, și că e viu. Sunt multe argumentele mele în privința aceasta, dar vă spun doar unul: Am vorbit cu El acum o oră.”

Poți spune și tu că ai stat de vorbă astăzi cu Domnul?

Buletin Duminical

Biserica Baptistă Română din Metropola Chicago
484 E. Northwest Hwy (505 State Street), Des Plaines, IL 60016
Radio: WEEF 1430AM, duminica dimineața între 8:30 și 9:00
<http://www.rbc-chicago.org>

Petru și Ioan aleargă spre mormânt

Ei au alergat

Matei 28:8 — Ele au plecat repede de la mormânt, cu frică și cu mare bucurie, și **au alergat** să dea de veste ucenicilor Lui.

Ioan 20:2 — (Maria Magdalina) **a alergat** la Simon Petru și la celălalt ucenic, pe care-l iubea Isus, și le-a zis: „Au luat pe Domnul din mormânt, și nu știu unde L-au pus.”

Ioan 20:4 — (Petru și celălalt ucenic) au început să **alerge** amândoi împreună...

În prima zi a învierii, evangheliștii ne arată cum femeile cucernice și ucenicii s-au pus în mișcare, au început o alergare sfântă. Au trăit trei zile în frică și tăcere. Trei zile de doliu negru. Trei zile de amărăciune și tristețe. Și acum, deodată, a răsărit Soarele vieții. Mormântul e gol, Pecețile sunt rupte. Străjerii sunt trântiți la pământ.

Iată, femeile aud vestea învierii și aleargă din grădina mormântului să le spună ucenicilor vestea de necrezut. Abia ținându-și respirația, ele strigă ucenicilor: Hristos a înviat!

Apostolii Petru și Ioan au alergat imediat la mormânt, Ioan mai sprinten, Petru mai greoi, dar amândoi au fugit să se convingă personal de cuvintele femeilor. Și apoi, desigur, când s-au întors acasă la ceilalți le-au spus și ei același lucru, uimitor, greu de crezut, extraordinar: Hristos

O aromă a lui Dumnezeu

Vizitând Anglia un predicator credincios, Thurston Masters, a vrut să vadă casa lui John Wesley, care acum este muzeu. Iată ce scrie: „Când am intrat în camera de rugăciune a lui John Wesley, mi s-a părut că umblu pe paginile istoriei. Mi se părea că Wesley era acolo, și că la orice moment era gata să deschidă ușa și să vină între noi. Lângă geam e scaunul vechi pe care obișnuia să stea el și să citească Biblia. Dincoace, pe covor se văd niște pete roase, desigur, locul unde avea genunchii la rugăciune. Pe masă e Biblia lui veche, ca și cum ar fi lăsat-o acolo pentru câteva minute. Mi s-a părut că era acolo o aromă a lui Dumnezeu, pe care 200 de ani n-au putut s-o ștergă...”

În casele noastre, în familiile noastre, trebuie să se simtă o mireasmă de binecuvântare și har, o aromă a lui Dumnezeu, ca și untdelemnul acela sfânt care se prelingea pe odăjdiile lui Aaron.

a înviat!

Spre seară doi ucenici au plecat spre Emaus, și pe drum îi însoțește „ascuns de ochii lor.” Însuși Domnul Isus, le vorbește, le explică Scripturile, îi ceartă, îi învață. Iar în Emaus, la frângerea pâinii, ochii celor doi s-au deschis și L-au recunoscut pe Domnul, iar El S-a făcut nevăzut. Ce au făcut acum cei doi ucenici? S-au pornit la drum înapoi la Ierusalim. Zece kilometri de drum obositor, în urcuș și coborâș. Dar nu le pasă, nu se opresc. Și când ajung la ceilalți ucenici la Ierusalim, spun cu răsufierea tăiată de alergare: „Hristos a înviat!” Iar ceilalți răspund: „Da, știm, s-a arătat și lui Petru!”

Și uitați-vă la ei, cum toți vorbesc și vor să spună ceva, să comenteze, să pună întrebări, să-și dea o părere. Și deodată, în mijlocul lor, apare cu haina albă ca zăpada și lungă până la pământ, cu un zâmbet bucuros și cu ochii plini de lumină, Însuși Domnul Isus. Ce glorie! Da, cu adevărat Hristos a înviat! El este în mijlocul ucenicilor...

Și noi suntem într-o alergare. Alergarea noastră e un fel de ștafetă a harului pe care l-am primit de la alții dinaintea noastră, și îl predăm celor care vin după noi. La I Corinteni 9:24, apostolul Pavel îndeamnă: „Alergați, deci, în așa fel ca să câpătați premiul!”

Haideți și noi, să continuăm alergarea ucenicilor, și să spunem pretutindeni vestea cea minunată:

Hristos e viu.

Hristos Domnul trăiește.

Cu adevărat, Hristos a înviat!

Comunicări

Carolina, unde își vor ajuta rudele la construcția unei case.

■ Vinerea viitoare seara, 4 martie, vom avea un serviciu divin de la orele 7:00, cu un concert dat de un grup de studenți de la Seminarul Baptist din Louisville, unde învață și fr. Buni Ionescu. Serviciul divin de vineri seara nu este doar pentru tineri, ci pentru toată biserica.

■ După intervenția chirurgicală de angioplastie avută săptămâna trecută fratele Pavel Negrei este acum acasă.

■ Fratele N. Docea ne-a adus salutări din Florida de la biserica „Harul” și păstorul ei, fr. Chirla Marian, și de la mulți din cei care s-au mutat din Chicago la Hollywood.

■ Fratele și sora Mocuța au plecat pentru un timp mai îndelungat la Hickory, North

■ Ne-am bucurat de sărbători să avem în mijlocul nostru musafiri: sora Alb Nicoleta, din Oradea, Cătălin Zmeregă, din Anglia, unde își continuă studiile; Aurel și Silvia Lăzărescu, din Sterling, Illinois; familia Anghel, din Cluj, veniți pentru ultimele zile ale fiului și fratelui lor, Cosmin Anghel, decedat, la 24 martie; familia Giucă, din Wisconsin; prietenii Valentin și Nicoleta Cărăpănceanu, prima oară între noi; prietenii Cornel și Mioara Tudor, cunoscuți ai familiei Benjamin și Marcela Hosu, prima oară într-o biserică evanghelică.

■ Fratele Liviu Bocanici a împlinit duminica trecută 77 de ani. Să ne rugăm pentru întărirea sa trupească și vindecarea după crizele cardiace pe care le-a suferit. A fost mutat de la spital, la casa de convalescență de la 3300 N. Millwaukee.

Suntem ascunși cu Hristos în Dumnezeu

Când James Gordon, un bun credincios din Portland, a aflat de la medicul care îi făcuse analizele, că are o boală de care va urma să moară în curând, a mai întrebat dacă se poate să urmeze un tratament, iar doctorul i-a spus că deja boala e prea avansată. Care a fost reacția acestui credincios? Iată mărturia găsită în jurnalul lui de zi:

„Am plecat din casă, și am ieșit din mijlocul aglomerației orașului. Am ajuns în mijlocul naturii, a munților și râurilor de munte, și acolo, în timp ce soarele trecea spre asfințit, și pe cer începeau să se ivească stelele. Atunci le-am spus: Nu cred că de acum am să vă mai văd prea des.”

„Dar, Râule, când albia ta va seca și nu va mai fi apă, eu voi fi tot viu...”

„Și, Munte, când stâncile ți se vor toci în pulbere, eu voi fi tot viu.”

„Și, Stelelor, când veți cădea de pe boltă, și când vă veți dezintegra în praful cosmic, eu voi fi tot viu.”

„...Fiindcă viața mea este ascunsă cu Hristos cel viu în Dumnezeu!”